lpag 266.

Noor kaupmees läks nüüd kodo minema, ning käsk kegäjga oma tütrega jääl jeeni võta, kooni ta neile oma teendri, kõrvaliste rõivastega perre saadaß. Nae jäiwa. kak. Wen pimme wana meke ja noore latse orwu perra, aig jo liig pikale, teendri tuledem läti, ütel tütarlats: „Oh esadene, ei tule siia tagasi." „Ei tule, ei tule, tütredene, saat takkß meid emegi norida ja pilgata. Läime heloma!" Nüüd pio wen noa lükma nadsima, tulli ka teener, rattala kobedega järel jahatuß kohuß poole, mida tütar nägi, ning noa seisma ja ootma jäiwa. Teroliduß pond wana meer pehme, kahta rõiwa, kuhuß kundseni ommas sõlgä, ramma kalgi muaß hilgu rasta, mis tema waeß, õrasõjunu ihu nägis, ütlet ja tõsißt poolt pigistas ja piinas. Wanameer mõtel: „Wen üks kõrd sõal igawetses elon, see suur-Häätegia, omma õigeß walgel sõrdi nen ümbre lasep panma, — oh, kuis suur rõõm sis nen raeßl hengel weel õiß olla!" Selle kurbalikse-ufaliku mõtte man sullima sandikese meele nii kokko, et ta mundes mõista teta, kui rõõmus preeß ikke nüüd tuli. Ka noor sõbrme-saatane läks pond pilgdißga oma sandi nõrdsa kõrvale, ning võtt üttemada suure rõõmuga sakka ilusa rõiwa rasta, ja pond nee sõlga, mis tedagi, tema meelest arwates pesis sakkas tagi. Ta kilkas nüüd rõõmuga oma esa ja teendri een ja tahtas wabalt ja rõõmsalt, sest hää-sudamelise teener, nägu ta kartagi, võtt wanameke oma kää kõrwale, ning saat tõi, kui lasd lüna poole. Noorsaupmeer läks tulßile ja trepi pääle rasta, ning võtt waeß latse esiwalden ümmiga, rõõmustes, kui oma sõsare, rasta, ja wei omma kanda istuma. Nuna teener, wana mehele magusat keha kui-sütsß muretsep.

Nüüd and kaupmees tõusis, wanamehele, poiß-kõrtsi, poiß lõgi, ning teendi manu, kes teda kõrraperalisle, paiß, ja pahartas. Wanameke päiwa ollewa nüüd poremba kui hää; ning tema südagi es sowi enamb mured, kui sõda, et sõiwas kahte kesta heldsß tõrwemõõduga üt kõrd tagas. Ent tütarlats sai omaß usß tõrwete wäsakutsdes ning wele pojetus. Sõlle wõeti kõrki ajajoon

lpag. 267.

Kodo, kes teda päige sugulse kurbimiß ja tordusega ehitas, nür tõrwete, ütz sadsa jo widda latsßle ofas emegi rõiß saija. Päige hää tegemiße pää olli latsßle kaupmees esi, ka teda käis ja pidi, esialdalt ja selelidult ormutas, nüüd kõtsel emegi une-aeß, endißt jõlwe mõlehtüs, meelen sai. —

Kastet kümme laiw mööda. Endißst sandi-pidaß olli ukke sadsa-preili saam, piima ja peenikene, päige ja sõhwadas kui pilliß roog. Wanameer olli sille ofa peer ja õgawetse häätegija ormule oräa kutsutu. Noorkaupmeer olli ja ronembas poismeker saam, ning es ole seeni maani weel ütegi naistega-rahwa silma-waatsß wangitsdu. Lüna selwas rehkendi ja arwsi: „ Ega kaupmees emme naißt ei rõta, kui tema sugulane sirgus, nendu ka „oma kää prääß" Kaswatas ja kasitas. Olen tüsip ja sagedaste ossa parembide ja silgembide, kui ineeni. ne es. Nüüd ka sün. Ent sün es lase ormutaja mütta mõnegist mööda. Noorsaupmeke silm olli ja tähelaß, ümmatßst silmapilgust seni, sellajalt ormutame nedamu, mille sunnil kõrd hää-tegemine ütte jai rõetus, wesi saadetus, kooni lõks ajani, kuna ühtsß latsßst, üttemada illus sadsa-mõrsja olli seenu, selle eest lüna noorekerra, kes talle sai wette oles jooksnu, kui teda emegi pendele omas rõiwse saija. — Ent tütarlats olli kõiki rasta kõlan, tuiu, ning nii sõapoolsete, et ütsi noormeer tema pääd sarnatada es laa. Seda enõnd ormaß tema latsßlidaß meelest, omma häätegijal, mille man piagi sis peenikene raha oräa kattes, ning ta teda, kui omma peigmeßt ormastama naas, kui see teda pääs jo üles äratanu olli. Ta takkß tõrwes tenes, kenda omale häätegijale oma-oräa anda, teda pöia elo-aig armulikult ojada. Aßi läks ka nii. Mõne nee-mõdse inimiße lünan kõneliwa, et see olli püha nii sündlik, mõne jälle pildsiwa: Esa läks tulega paari." Ent olgu kui takt, noa ormastiwa üts õßt, ning noa lasiwa ka kenda tantada, mille pääle pruutsõßiße saja peeti ja kaupmees olli oma kiste mõtelde pleani tipule jõudnu, Neide mõlembide põime nädalina ümmest tundawat. —